

Ἡ ΕΚΑΤΟΝ — Ἡ ΤΙΠΟΤΕ

ΤΩΧΟΣ Ἰταλὸς μετέβαινε καθ' ἐκάστην πρωΐαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου καὶ ἠŷχετο ἐν ἐλαφρῷ στεναγμῷ ἑξῶθι τοῦ ἱεροῦ λέγων :

— Ἀγίε μου Ἀντώνιε, δός μου σὲ παρακαλῶ 100 φλωριά. Ἄν ἦνε 99 δὲν τὰ θέλω ! O cento o niente !

Ἡŷχετο καὶ ἀπῆρχετο.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὁ δυστυχὴς ἐπαναλάμβανε στερεοτύπως τὴν ἐπίσκεψιν καὶ εὐχὴν αὐτὴν αὐτολεξεῖ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν καὶ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς θέσιν.

Ἄλλ' ἐπῆγγαινε καὶ ἤρχετο εἰς μάτην . . .

Μιᾷ ὅμως τῶν ἡμερῶν ἐκίνησε τὴν περιέργειαν καὶ προσοχὴν πλουσίου γείτονος τοῦ ναοῦ.

Ὁ πλούσιος ἔστη εἰς τὸ παράθυρόν του, ἤκουσε τὴν εὐχὴν τοῦ πτωχοῦ καὶ παραξενεύθη μὲ τὴν ιδιότροπον καὶ ἀδιάλλακτον ἀξίωσιν.

Μετὰ δύο-τρεῖς ἡμέρας ὅμως, καθ' ἃς ἤκουσεν ὡσαύτως τὴν αὐτὴν ιδιότροπον εὐχὴν, ἐσχημάτισε τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ὁ πτωχὸς θὰ ἦτο μονομανὴς καὶ ἐσκέφθη νὰ τὸν δοκιμάσῃ, διότι ὁ πλούσιος γείτων δὲν ἠδύνατο νὰ νοήσῃ, πῶς ὁ πτωχὸς ὁ ζητῶν 100 δὲν δέχεται τὰ 99.

Καὶ τὴν ἐπιούσαν εἰς τὸ μέρος, ὅπου προσηŷχετο καθ' ἐκάστην ὁ πτωχὸς, ἔθετο ἀπὸ τοῦ ὀρθρου χρηματόδεμα, περιέχον 99 φλωριά. Ἐφύλαττε δὲ ἀπὸ τοῦ παραθύρου, μὴ περιπέσωσιν εἰς χεῖρας τρίτου.

Κατὰ τὴν εἰθισμένην ὥραν ἀνεφάνη ὁ πτωχὸς ἀπαιτητῆς τῶν 100 φλωρίων.

Ἦσθη ἑξῶθεν τοῦ ἱεροῦ καὶ σταυροκοπούμενος, ἀνεφώνησεν ἐντόνως καὶ μετὰ τινος ἐξάφως :

— Ἀγίε μου Ἀντώνιε, μὰ δός μου σὲ παρακαλῶ ἐπὶ τέ-

λους 100 Φλωριά! "Αν ἦνε 99 δὲν τὰ θέλω. O cento, o niente!

Ἐτοιμαζόμενος ὁμως ν' ἀπέλθῃ, παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως κάτι χαμαὶ εἰς τὴν βάσιν τοῦ ἱεροῦ.

Ἡσθάνθη συγκίνησιν. Ἐκυψε δὲ καὶ ἐπῆρε τὸ χρηματόδεμα, ὅπερ ἐκ τοῦ βάρους του ἐμάντευσε, καὶ μετ' ἐκπλήξεως ἡὐχαρίστησε τὸν Ἀγίον Ἀντώνιον, διότι ἐπὶ τέλους εἰσήκουσε τὰς δεήσεις του.

Μετά τινας στιγμὰς προσέθηκε:

—Μὰ γὰρ νὰ δῶ, ἂν ἦνε καὶ σωστά!

Καὶ εὐθὺς λύει τὸ χρηματόδεμα καὶ μετρεῖ, μετ' ἀπολύτου πεποιθήσεως, ὅτι ἦσαν σωστά 100.

Ἀλλὰ μετρεῖ καὶ . . . τὰ εὐρίσκει 99.

Ἀπορεῖ καὶ στενοχωρεῖται . . .

—Ἡ λαῶς, λέγει, ἔκανες, ἄγῃς μου Ἀντώνιε, ἢ ἐγὼ δὲν τὰ ἐμέτρησα καλά.

Καὶ μετρεῖ πάλιν καὶ πάλιν καὶ πάλιν.

Τὰ φλωρία ἦσαν πάντοτε 99.

Περίεστη τότε εἰς ἀμηχανίαν. Δὲν ἠδύνατο νὰ νοήσῃ, ὡς ἔλεγε, τὴν μιζέρια τοῦ ἀγίου. Ἐσκέφθη νὰ τὰ ἀφήσῃ καὶ φύγῃ ἀλλ' ἦτο ἀπένταρος ὁ πτωχός. Ἐσκέφθη νὰ τὰ πάρῃ, ἀλλὰ πῶς ν' ἀθετήσῃ τὸν λόγον καὶ αὐστηρὸν ὅρον τοῦ O cento, o niente;

Ἐπὶ τέλους ἐσκίρτησεν ἐκ χαρᾶς. Εὗρε τὴν δέουσαν λύσιν. Ἐθετο τὸ χρηματόδεμα μετὰ τὰ φλωρία εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἐφώνησε πρὸς τὸν ναὸν δηλ. πρὸς τὸν ἅγιον:

—Ἀγῃς μου Ἀντώνιε, σ' εὐχαριστῶ. Πέρνω τὰ 99 καὶ τὸ ἕνα . . . νὰ μοῦ τὸ χρεωστῆς!

Καὶ ἀπῆλθεν ἱκανοποιημένος.

Ὁ δὲ πλούσιος γείτων ἐγέλασεν ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν εὐφυΐαν του καὶ τὸν ἀρῆκε ἀνενόχλητον, ἐδιδάχθη δὲ ὅτι δὲν πρέπει νὰ δίδῃ τις εὐκόλως πίστιν εἰς τοὺς ἀδιαλλάκτους καὶ αὐστηροὺς, διότι ἐνῶ ζητοῦν ἀμειλίκτως 100 εἰμπορεῖ νὰ δέχωνται πολλάκις καὶ 99. Ἴσως μάλιστα τοῦτο εἶνε ὁ φρονιμώτερος καὶ πρακτικώτερος κανὼν τοῦ βίου.

*Ἀργος, 1901.

ΔΗΜ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ